

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Als **boerendochter** weet ik hoeveel werk een kudde schapen is. En dan vooral in de lammertijd.

Mijn vader is al een aantal jaar gepensioneerd, maar heeft nog altijd een koppel schapen. Die allemaal tegelijkertijd uitgerekend zijn. Dat betekent **op zijn 73^e** nog een paar keer per nacht eruit om te kijken bij de schapen. 5 minuten rijden van zijn huis.

Dat betekent om de twee uur flesjes melk warmen en geven aan een drieling of vierling. Zorgen voor een warme lamp als het koud is.

Hoed mijn schapen-

Niet 1 schaap in je achtertuin, niet 1 lammetje een flesje geven, niet even een avondje oppassen.

Nee, **de hele kudde**, alle lammetjes, alle bevallingen, en 24/7.

Dat is dus geen geringe opdracht!

Ik begrijp Jezus wel als hij het tot drie keer toe aan Petrus vraagt: Houd je van mij? **Weet je het wel zeker**, begrijp je de implicaties??

Petrus, altijd haantje de voorste. **Altijd als eerste** zijn vinger opsteken, erop uit, achter Jezus aan. Maar toch..

In de Paascyclus hoorden we Petrus zelf aan het woord. Dat kleine hartje onder die grote mond, **een spoor van twijfel**, onzekerheid na zijn eerste gretige enthousiasme.

En dat blijkt ook.. Als de haan drie keer kraait, realiseert Petrus zijn **verloochening**. Petrus de man op wie iedereen altijd kan bouwen.. zijn rots is afgebrokkeld, geen houvast. Hij schaamt zich de ballen uit zijn broek. Wat is er van zijn geloof over??

Het wordt pijnlijk duidelijk dat de toekomst die Jezus voor ogen heeft, Gods koninkrijk **niet van Petrus zelf** kan komen- maar alleen door de **genade** van God.

Dat wordt duidelijk door de verschillende bewoordingen voor ' **Houd je van me?**' in de tekst: Jezus gebruikt bij zijn **eerste vraag** het werkwoord ' **agapeo**', voor Goddelijke liefde, de hoogste vorm van liefde.

Terwijl Petrus antwoordt met ander werkwoord: het werkwoord ' **phileo**', voor de vriendschappelijke, intermenselijke liefde.

Waarom?

Misschien is Petrus voor het eerst realistisch en maakt hij geen beloftes die hij **niet waar kan maken**, gebruikt hij geen hoogstaande, grote woorden voor zijn liefde als antwoord.

Maar we zien in de **vervolgvragen** dat ook Jezus zijn vraag **aanpast**, afdaalt als het ware tot op het niveau van Petrus- met een menselijke maat.

De opdracht blijft wel staan: hoed en weid mijn lammeren en mijn schapen.

Maar de vraag wordt aangepast.

Een soort **afstemming**- de roepstem als het ware verstaan in je eigen leven- met je eigen woorden verstaan, in je eigen context.

Je kunt dit vraagspel niet alleen als een vraag om liefde zien, maar ook met een diepere geloofslaag als een **belijdenis en opdracht**:

Liefhebben en die liefde doorgeven gaan hand in hand.

Jezus **roept** Petrus.

En geeft hem zijn roeping.

En Petrus antwoord, hij belooft.

In het besef dat het niet van hem moet komen, maar door hem:

Petrus belijdt:

Ja ik sta met lege handen en ik geloof dat u door mijn schuld en schaamte heen kan kijken. (True Selfie) U weet alles:

Ja ik geloof in u de opgestane Christus.

Ik geloof dat u de Heiland bent, de Messias.

Ja ik houd van u met heel **mijn hart,**
met heel mijn verstand
en met heel mijn ziel.

Weer die drieslag.

Geloven is niet alleen **beamen, maar ook doen**, geloven blijkt uit je leven, je keuzes in het leven en hoe je in het leven staat.

Dat kwam afgelopen week ook aan bod in de **groep van bewust geloven**. We hadden het over geloof en traditie, kerk en belijdenis.

Hoe verhoudt jouw persoonlijke geloof zich tot de traditie waarin we staan, de gemeenschap waarmee je verbonden wilt zijn.

Geloven is persoonlijk, maar niet alleen. **We putten uit dezelfde bron.**

We stelden elkaar prikkelende vragen: Geloven, kun je dat alleen? En als je zegt: Ik geloof, is dat alleen een belijdenis of waaruit blijkt dat ook uit je leven, uit je keuzes, hoe je in het leven staat?

Geloven begint met een vonk, dat je geraakt worden (door de Eeuwige). Maar vervolgens moet die vonk zuurstof, brandstof krijgen. Aandacht, oefening. Antwoorden op je roeping. Dagelijks als het ware, beamen met je leven.

Geloven = antwoorden op de roep en beloven

Petrus is ook geroepen, toen hij aan het vissen was. Hij heeft geantwoord- **maar was dat genoeg?** Hij had ook zijn menselijke struikelmomenten, viel door de mand.

Antwoorden betekent voortaan een andere koers varen, je koers telkens blijven afstemmen met God. Stilte, bidden, lezen, gemeenschap.

Dat is een oefening, **geen instant succes** verhaal.

Het is ploeteren, vallen, opstaan, **niet alleen** maar met elkaar. **Juist met elkaar**. Juist staande in een lange traditie, in een kerkgemeenschap: We hebben elkaar als kudde nodig!

Hoe dat **oefenen** gaat als je pas net tot geloof bent gekomen?

Het is moeilijk, eenzaam.

In de groep van bewust geloven zei iemand het als volgt:

Door God op te zoeken, door te lezen, bidden, tijd met Hem door te brengen, **kom ik dichterbij Hem, en bij Zijn wil**.

En daardoor wordt het **makkelijker, eenvoudig of natuurlijk** dat alles wat ik doe, de keuzes die ik maak- in Zijn licht staan, Zijn liefde doorgeven, meehelpen te bouwen aan Zijn koninkrijk.

(In de tekst van Micha lezen we iets soortgelijks, met andere woorden:

De mensen zeggen, beantwoorden de roep van de Heer:

Laten we optrekken naar de berg des Heren, het huis van de Gods Jacobs,

Opdat we leren wat zijn wegen zijn en zijn paden bewandelen.

Dan zullen ze zwaarden tot ploegscharen omsmeden, en ieder laat elkaar in zijn waarde- zittend onder zijn wijnstok of vijgenboom.

Wandelen in de naam van onze Heer, onze God, voor altijd en immer.

Wandelen met God, en met elkaar: samen, niet alleen.

Niet alleen antwoorden, nee het gaat dieper, verder, mooier:)

Van 'antwoord'- naar 'verantwoording'- de vervolgstap, de implementatie van je geloof.

Wandelen met God. Aan vrede bouwen, het omsmeden en als zaad verspreiden.

Verantwoording van datgene wat aan jouw zorg is toevertrouwd:

Hoed mijn schapen,
Niet 1 schaap, niet 1 lam, maar heel je leven- heel de kudde!

Stel je leven in dienst van Mijn liefde, mijn boodschap.
Buig recht wat krom is, Verbind van wie je verwijderd bent.

Volgende week gaan we verder **welke implicaties** dat heeft voor ons leven, met het beeld van de goede herder.

Voor vandaag wil ik **eindigen met het beeld van een kompas**:
We worden geroepen en liefgehad, niet om wat we doen of kunnen, of wat we allemaal beloven, waar kunnen maken of waarin we **teleurstellen, mislukken**.

We worden **allereerst liefgehad** tot op de bodem van ons bestaan, als we aan de grond zitten, in onze donkerste nacht-onze kwetsbaarste ik.

We worden **op weg gezet**.
We krijgen **koers, richting**.
Niet onze wil, maar uw wil geschiedde.
Dat geloven we, dat beloven we!

Halleluja, Amen!